

UMBLARE
PE
LUNĂ
UMBLARE
CU
FIUL

Charles M. Duke, Jr.
Astronaut de la
misiunea spațială
Apollo 16

Mă simțeam foarte încordat. Întreaga mea ființă fremăta, sub impulsul vibrațiilor motorului uriașei rachete Saturn V.

După șase ani de pregătiri intense și exerciții de simulare a ceea ce avea să fie misiunea navei Apollo 16, cea de-a cincea expediție pe Lună, acum doream ca zborul propriu-zis să înceapă cât mai curând. Cei trei astronauți, John Young, Ken Mattingly și cu mine, eram deja prinși cu centurile de siguranță la bordul navei și urmăream numărătoarea inversă pe ultimele ei secunde, 5, 4, 3, 2, 1 și... apoi lansarea!

Îndată ne-am aflat în atmosferă, pe care am părăsit-o după foarte scurt timp, începând expediția de unsprezece zile care mi-a marcat viața mai mult decât oricare alt eveniment pe care l-am trăit până atunci.

Imaginea care ni se deschidea privirilor era, negreșit, cea mai spectaculoasă cu care s-au întâlnit ochii noștri vreodată. Pământul plutea la 29 000 de kilometri depărtare, ca un mărgăritar plin de splendoare, cu albastrul oceanelor, strălucirea munților, cu norii diafani și ocrul maselor de uscat. Bijuteria aceea de cristal, planeta pe care m-am născut, strălucea în bezna spațiului cosmic.

A urmat apoi clipa pășirii pe suprafața presărată cu cratere a Lunii. Cu respirația întretăiată, am făcut primii pași în acest mediu plin de o tăcere tainică, unde nimic nu mișca, unde totul era de o culoare cenușiu-verzuie. Eram cuprins de sentimentul

apropierii de această capodoperă ce rămăsese neschimbată, exact în starea de puritate în care fusese creată. Am încercat o mare bucurie, la gândul că mă număram printre puținii pământeni cărora li s-a conferit această experiență unică.

Toată viața urmărisem succesul. La școală am învățat bine și am obținut rezultate bune în liceu. Apoi am absolvit Academia *Farragut* din St. Petersburg, Florida, situându-mă pe locul întâi în rândul absolvenților. Mi s-a decernat licența de la Academia Navală a Statelor Unite.

Datorită răului de mare de care suferam, nu am putut fi repartizat pe un vas oceanic al marinei americane și astfel m-am transferat la forțele aeriene ale Statelor Unite. După o muncă asiduă, am devenit un bun pilot în cadrul unităților de luptă.

Având în mine dorința înăscută de a excela în tot ceea ce făceam, am continuat să escaladez noi și noi piscuri de succes în cadrul forțelor aeriene ale Statelor Unite. După o misiune de trei ani în Germania, am început studiile post-universitare la *Massachusetts Institute of Technology* din Boston, unde am obținut diploma de *Master of Science* în aeronautică și astronautică. În această perioadă am cunoscut-o pe viitoarea mea soție, Dotty.

După ce mi-am examinat oportunitățile, mi-am dat seama că următorul pas în împlinirea ȧelurilor mele profesionale era desăvârșirea pregătirii de pilot. Prin urmare,

am făcut cerere și am fost acceptat la Școala de Piloți de Încercare de la baza aeriană Edwards din California.

Doi ani mai târziu, într-o dimineață, am citit un anunț publicitar tipărit pe o pagină întreagă în ziarul Los Angeles Times, prin care se căutau candidați la programul de astronauți. Cuprins de o bucurie fără margini, la perspectiva de a face încă un salt în cariera mea, am depus cerere și am fost selectat în 1966 pentru a deveni astronaut la NASA, drept care ne-am și mutat la Houston.

Noul meu loc de muncă mi-a adus succese imediate: publicitate, invitații la cele mai alese recepții, acceptarea în păturile cele mai înalte ale societății. Și astfel eul meu, natura veche din mine, creștea tot mai mult. Îmi plăcea noua slujbă și toate avantajele care decurgeau din ea.

A urmat apoi o perioadă de muncă intensă, întrucât voiam cu orice preț să fiu desemnat pentru zborul zborurilor: voiajul spre Lună. Și astfel în anii care au urmat timpul mi-a fost ocupat în principal cu slujba, unde lucram multe ore peste program, și cu un bogat evantai de activități sociale.

Nu e de mirare că toate acestea s-au soldat cu o slăbire a căsniciei. Nu mai aveam timpul sau interesul suficient pentru a mă ocupa de această latură a vieții. Într-un fel, aș putea spune că am predat căsătoria și familia (aveam la acea dată doi fii)

soției mele, Dotty, care a început să se resimtă de pe urma programului meu încărcat și a momentelor de singurătate pe care trebuia să le petreacă, din această cauză.

După ce a avut loc zborul pe Lună, căsătoria noastră nu s-a îmbunătățit iar Dotty a intrat într-o deprimare, trădând chiar tendințe de sinucidere. Deși ea pusese relația dintre noi pe planul întâi, această relație se șubrezise foarte mult.

După efectuarea misiunii Apollo 16, au început să-și facă loc în viața ei frustrarea și plictiseala. În ce mă privește, cel mai important lucru din viața mea fusese serviciul și în acest domeniu atinsesem țelul suprem, de a păși pe Lună. „Ce-o să fac de acum încolo?” mi-am zis.

M-am decis să-mi schimb profesia și să intru în afaceri. Mi-am propus astfel să devin antreprenor de mare succes și să câștig milioane de dolari. Ne-am mutat iar — de data asta în orașul New Braunfels, din Texas, unde m-am lăsat absorbit de noua ocupație, petrecând multe ore la serviciu.

Dar doi ani mai târziu, am constatat că nu mi-am atins țelul profesional, deși realizasem un succes considerabil pe plan financiar. Astfel, am vândut concernul și am început să caut un alt gen de afaceri în care să investesc, fără să-mi dau seama că nu depistasem rădăcina neîmplinirii mele.

Deși străbătusem cerurile, nu L-am întâlnit pe Dumnezeu în zborul selenar. De fapt, nici la biserică nu L-am întâlnit! Deși

îmi formasem deprinderea de a mă duce la biserică duminica, unde citeam Scriptura, nu credeam nici un cuvânt din ea. Cât despre Isus, credeam că este un mare învățător, de talia lui Buddha sau Mohamed.

După ce am părăsit NASA, am observat la Dotty o schimbare care mi-a trezit curiozitatea. Ea a început să-mi spună cum rugăciunile îi erau ascultate și eu însumi vedeam în ea o pace și o viață trăită cu un țel, marcată de o hotărâre și o semnificație pe care nu le mai văzusem până atunci la ea. Totodată, ea a început să mă iubească și să mă accepte mai mult ca oricând.

La o lună după ce am vândut firma familiei, Dotty m-a rugat s-o însoțesc la un seminar de studiere a Bibliei, ținut la un club de tenis din apropierea casei noastre. Am început cu prima carte din Biblie, Geneza, și ne-am propus să ajungem până la ultima, Apocalipsa. Stând pe scaun, cu Biblia pe genunchi, sorbind cafea din ceașca alăturată, deodată mi-au căzut solzii de pe ochi. Am văzut că Dumnezeu nu încetase niciodată să-l iubească pe Charlie Duke, încă de la creația lumii.

Am văzut cum omul s-a îndepărtat de Domnul, întorcând spatele Dumnezeului care mă îndemna fără încetare: „Întoarce-te la mine și Eu voi fi Dumnezeul tău, care te va binecuvânta.“

Din toate unghiurile, Scriptura îmi îndrepta privirile spre Mesia, spre Isus, care este singura cale de mântuire. Pentru

prima oară am citit și am înțeles evanghelia după Ioan. „La început a fost Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a întrupat și a locuit printre noi iar noi I-am văzut slava, slava singurului Fiu, care a venit de la Tatăl, plin de har și adevăr.“ „Să fie asta adevărat“ — m-am întrebat.

Deodată m-am simțit confruntat cu cea mai importantă întrebare din viață. În adâncul inimii mele, Isus mă întreba: „Cine sunt Eu pentru tine?“ Singura alternativă posibilă care mi s-a conturat în acele momente a fost că ori Isus era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, ori era un mincinos!

În drum spre casă, am privit-o pe Dotty și i-am spus: „Draga mea, nu mai am nici o îndoială în cuget. Isus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.“ Și așa s-a născut din nou Charlie Duke.

Nu am simțit nici o catapultare astronomică în eternitate, dar am fost pe deplin încredințat, bazat pe Cuvântul Lui, că El a intrat cu adevărat în inima mea. Am simțit deodată o foame după cuvântul lui Dumnezeu. Am început să mă rog: „Doamne, învață-mă adevărul cuprins în paginile Scripturii“. M-am rugat, de asemenea, să mă facă un soț și un tată bun. Iar El mi-a ascultat rugăciunea. Isus mi-a sădit în inimă o dragoste adevărată pentru soția mea. Isus a vindecat căsătoria noastră. L-am așezat pe Isus pe locul întâi în viața noastră și acum, cu cât ne apropiem mai mult de Isus,

cu atât mai strânse sunt relațiile dintre noi.

Pe măsură ce treceau lunile, am dorit să-L cunosc tot mai mult pe Isus. Într-o noapte m-am trezit brusc și am simțit prezența lui Isus în cameră. Am îngenunchiat și I-am predat Lui viața, pe de-a-ntregul. Pe loc, am fost umplut cu Duhul Sfânt și am primit puterea de a le spune altora despre Isus și de a trăi cu toată ființa mea numai pentru El.

Dotty și cu mine am început să ne rugăm pentru cei bolnavi și am văzut ce minuni a făcut Dumnezeu. Am văzut cum a deschis ochii orbilor, a redat auzul surzilor și i-a însănătoșit pe cei bolnavi de cancer. Am văzut vieți transformate.

Niciodată viața mea nu a fost atât de plină de bucurie și satisfacție — de dragoste, pace, bucurie și puterea lui Dumnezeu.

În 1972 am participat la marea aventură a misiunii spațiale Apollo 16. Obişnuiam să spun că nici zece mii de ani de-ai trăi, n-ai putea avea o experiență mai înălțătoare ca aceea de a păși pe suprafața Lunii. Dar oricât de înălțătoare ar fi acea plimbare pe Lună, ea nici nu se poate apropia măcar de suprema bucurie și împlinire a umblării cu Fiul, o umblare care nu se va sfârși niciodată.

Rugăciunea mea este ca tu să mi te alături, pășind cu mine în această minunată umblare cu El, rugându-L pe Isus să vină în inima Ta și să fie Domul și Mântuitorul vieții tale.